

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 42. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Tirsdag 22. juni 2010
Tidspunkt: Kl. 11.00
Sted: 2-133

Til stede: Anne-Marie Meldgaard (S) formand, Flemming Damgaard
Larsen (V), Flemming Møller (V), Pia Adelsteen (DF), Co-
lette Brix (DF), Benny Engelbrecht (S), Lone Dybkjær
(RV), Per Clausen (EL)

Desuden deltog: Økonomi- og erhvervsminister Brian Mikkelsen.

Punkt 1. Samråd med økonomi- og erhvervsministeren vedr. samrådsspørgsmål Q om intervention i retssager med indvirkning på markedsføringsloven

EUU alm. del (09) – samrådsspørgsmål Q (vedlagt)

Samrådsspørgsmålet havde følgende ordlyd:

"Ministeren bedes på et kommende samråd redegøre for, hvorfor den danske stat valgte ikke at biintervenere i sagerne C-261/07, C-299/07 og C-304/08, der har virkning for den danske markedsføringslov."

Benny Engelbrecht motiverede samrådsspørgsmålet, der skyldtes en artikel i Politiken, som havde kritiseret den danske regerings indsats i forbindelse med de sager for EU-Domstolen, der har ført til, at vi må sætte det danske forbud mod rabatkuponer ud af kraft. Han havde fået det indtryk, at det ville stille os ringere i forbindelse med kommende direktivrevisioner. Han var opmærksom på, at det ikke var den nuværende økonomi- og erhvervsminister, som var minister for området, da Danmark burde have biintervenert.

Med hensyn til det fremadrettede må vi sørge for danske regler, der forhindrer et uoverskueligt marked, som skader forbrugernes interesser, men samtidig bør vi arbejde for at få en direktivændring, så det bliver muligt at indføre et dansk forbud.

Derefter redegjorde Benny Engelbrecht for sagens forhistorie og fremhævede bl.a., at da markedsføringsloven blev ændret i 2005, havde regeringen lagt op til at ophæve alle specialforbud, men et meget bredt flertal i Folketinget fastholdt vores forbud mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer. I forbindelse med gennemførelsen af servicedirektivet forlød det, at direktivet krævede en ophævelse af forbuddet, men den daværende økonomi- og erhvervsministeren, Lene Espersen, udtalte sig klart imod et kuponcirkus. Vi mente, vi kunne bestemme, at udenlandske producenter godt måtte markedsføre rabatkuponer i Danmark, men de kunne ikke indløses i Danmark. I marts 2005 var der parallelt med forhandlingerne om direktivet om urimelig handels-

praksis forhandlinger om et forslag til forordning om salgsfremmende foranstaltninger, men det mødte så stor modstand, at Kommissionen trak det tilbage i marts 2006.

Ved dommen fra april 2009 fastslog EU-Domstolen, at direktivet om urimelig handelspraksis indebar, at markedsføringstiltag, der ikke var omtalt i bilaget til direktivet, ikke kunne forbydes. Det satte de danske specialforbud under pres, men det satte også andre landes lovgivning under pres. Andre lande intervernerede, men Danmark biintervenerede ikke.

Benny Engelbrecht ville gerne have slået fast, om vi kunne have handlet mere fremsynet, som det har været nævnt i pressen.

Han mente, strategien måtte være dobbelt, idet vi dels skal tilpasse den nationale lovgivning på en for forbrugerne så hensigtsmæssig måde som muligt, dels skal søge direktivet ændret, så vi igen kan indføre et nationalt forbud.

Økonomi- og erhvervsministeren: For god ordens skyld skal jeg indledningsvist gøre opmærksom på, at de to første sager, der henvises til i samrådsspørgsmålet, blev lagt sammen til én sag ved Domstolen – nemlig den belgiske sag vedrørende tilgift. Den anden sag er en tysk sag vedrørende købsbetingede konkurrencer.

Sagen om rabatkuponer er kompleks, og mange forbrugere, politikere og organisationer har mange meninger om sagen.

Rabatkuponer er tilladt i en række andre medlemslande, og producenterne samt f.eks. hotel- og restaurationsbranchen vil gerne have mulighed for at bruge kuponer. På den anden side står en række forbrugerhensyn og hensynet til detailhandelen, der ikke er interesseret i rabatkuponer.

Jeg vil vende tilbage til spørgsmålet om, hvorfor Danmark ikke er gået ind i de to sager. Først vil jeg dog orientere udvalget om Danmarks forhandlinger med Kommissionen om bl.a. rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer.

Den 30. november 2007 modtog Danmark en præåbningskrivelse, hvor Kommissionen blandt andet fremførte, at markedsføringslovens forbud mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer var i strid med direktivet om urimelig handelspraksis.

Danmark har siden afholdt 3 møder med Kommissionen – 23. april 2008, 16. juli 2009 og 13. januar 2010 – hvor vi har redegjort for den danske opfattelse. Den danske opfattelse har således hele tiden været, at direktivet om urimelig handelspraksis ikke regulerer salgsfremmende foranstaltninger.

Fra dansk side har vi også drøftet rabatkuponer med Kommissionen som led i implementeringen af servicedirektivet i dansk ret.

Det var umiddelbart den juridiske vurdering i Økonomi- og Erhvervsministeriet og Justitsministeriet i foråret 2008, at forbuddene i markedsføringsloven mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer ifølge servicedirektivet udgjorde en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser. Rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer ville derfor som følge af servicedirektivet ikke kunne opretholdes

over for tjenesteydere fra andre medlemslande, der udøver servicevirksomhed på midlertidig basis i Danmark.

På den baggrund - og for ikke at stille danske serviceudbydere ringere end deres europæiske konkurrenter - blev der udarbejdet et lovudkast om gennemførelsen af servicedirektivet, hvor det blev foreslået at ophæve to specialforbud for såvel udenlandske som danske tjenesteudbydere.

Lovudkastet blev sendt i høring i oktober 2008, og på baggrund af høringen fandt regeringen i dialog med Kommissionen en løsning, så de to forbud kunne oprettholdes for danske tjenesteudbydere.

Løsningen blev meldt ud i januar 2009 af den tidligere økonomi- og erhvervsminister, og der var generel tilslutning til løsningen fra Folketingets partier.

Jeg vil nu vende mig mod EU-Domstolen.

Regeringen bestræber sig på at være til stede i alle verserende retssager ved EU-Domstolen, som har betydning for Danmark - enten fordi de har mulighed for at berøre danske interesser, eller fordi de har generel, principiel interesse. Det gør vi, fordi vi tillægger det stor værdi, at Domstolen i relevante verserende sager har kendskab til de danske synspunkter, inden den træffer sin beslutning, dvs. inden den afsiger dom.

Også Europaudvalget har udvist stor interesse for EU-Domstolen. Derfor har udvalget og regeringen aftalt at intensivere den løbende orientering af udvalget om sager, som regeringen deltager i. Jeg henviser i den forbindelse til beretning om EU-Domstolen, som trådte i kraft den 1. juli 2009.

De præjudicielle sager, som vi drøfter i dag, har regeringen som bekendt ikke deltageret i. Uanset dette valgte regeringen i lyset af den første dom imidlertid på eget initiativ at orientere udvalget om dommen og dens mulige betydning for den danske lovgivning. Jeg henviser i den forbindelse til notatet fra Økonomi- og Erhvervsministeriet, der blev oversendt til udvalget den 19. juni 2009 om de to belgiske præjudicielle forelæggelser.

Jeg vil nu vende mig mod, hvorfor Danmark formentlig ikke gik ind i sagerne. Og hvorfor vi fra dansk side troede, at forbudene var i overensstemmelse med EU-retten.

Danmark har hele tiden har været af den klare opfattelse, at direktivet om urimelig handelspraksis ikke regulerede salgsfremmende foranstaltninger.

Og hvorfor var vi så det? Det var vi, fordi spørgsmålet om salgsfremmende foranstaltninger skulle have været reguleret via Kommissionens forslag til forordning om salgsfremmende foranstaltninger. Og denne forordning blev forhandlet sideløbende med direktivet om urimelig handelspraksis. Da direktivet blev vedtaget i maj 2005, forhandlede medlemslandene videre om forordningen, der også omfattede salgsfremmende foranstaltninger. Der var ingen - heller ikke Danmark - der troede, at direktivet kunne omfatte salgsfremmende foranstaltninger, når der efterfølgende var et andet forslag på bordet om netop dette emne.

I forordningsforslaget dækkede salgsfremmende foranstaltninger over rabatter, tilgift, gratis gaver, salgsfremmende konkurrencer og spil.

Efter forslaget skulle det have været tilladt at bruge salgsfremmende foranstaltninger. Generelle forbud i medlemsstaternes lovgivning ville derfor efter forslaget ikke kunne opretholdes. Forslaget angav desuden en række informationskrav, som skulle opfyldes af de erhvervsdrivende ved brug af salgsfremmende foranstaltninger.

Direktivet om urimelig handelspraksis blev som nævnt vedtaget i maj 2005, mens forhandlingerne om forordningsforslaget fortsatte indtil marts 2006, hvor forslaget blev trukket tilbage af Kommissionen, da der ikke kunne opnås enighed om forslaget. Og fordi forordningen ikke blev vedtaget, var det som nævnt den danske opfattelse, at området ikke var harmoniseret på EU-plan. Danmark valgte derfor at opretholde forbuddene mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer.

Denne fortolkning fremgår af bemærkningerne til den ændring af markedsføringsloven i 2006, som gennemfører direktivet om urimelig handelspraksis, og som trådte i kraft den 1. december 2007.

Flere lande – Belgien, Spanien og Frankrig – var af samme opfattelse som Danmark, og dette synspunkt blev fremført for EU-Domstolen af de pågældende lande. EU-Domstolen afviste imidlertid dette synspunkt. EU-Domstolen har foretaget en vurdering, som siger, at salgsfremmende foranstaltninger er omfattet af direktivet om urimelig handelspraksis.

Domstolens fortolkning kom i øvrigt som en overraskelse for mange, herunder Økonomi- og Erhvervsministeriets juridiske eksperter, også set i lyset af at vi ikke fra dansk side troede, at direktivet omfattede salgsfremmende foranstaltninger, idet dette som nævnt var en del af Kommissionen forordningsforslag. Hertil kommer, at vi løbende havde drøftet sagen med Kommissionen og troede – ikke mindst som led i gennemførelsen af servicedirektivet – at vi havde en forståelse med Kommissionen om de to forbud.

I overvejelserne om, hvorvidt man skulle gå ind i den belgiske sag, har det formentlig spillet ind, at den handlede om tilgift – noget der var og fortsat er lovligt i Danmark. Det er der jo mange virksomheder, der benytter sig af.

I den anden sag – den tyske om købsbetingede konkurrencer – har det formentlig spillet ind, at der på samme tid lå et lovudkast på bordet, hvor de to specialforbud blev foreslået ophævet. Lovforslaget vedrørte, som jeg nævnte tidligere, gennemførelsen af servicedirektivet i dansk ret.

Jeg kan ikke med fuld sikkerhed sige, hvorfor Danmark ikke gik ind i sagerne. Der foreligger således ikke optegnelser, der angiver de juridiske eksperters eventuelle overvejelser om sagerne.

Som jeg har redegjort for, har vi fra dansk side løbende forhandlet med Kommissionen for at kunne opretholde de to specialforbud i markedsføringsloven. Vi har med andre ord valgt at bruge kræfterne på at forhandle med Kommissionen frem for at fremlægge vores synspunkter ved Domstolen, hvor man som bekendt ikke forhandler.

Jeg vil dog gerne erkende, at man altid kan blive klogere, og givet dommenes udfald er det klart, at det kunne have været ønskværdigt, at vi var gået ind i sa-

gerne. Jeg er bare nødt til at sige, at selv om vi var gået ind i sagerne, føler jeg mig overbevist om, at det ikke havde ændret dommenes udfald.

Hvad gør regeringen så nu?

I forlængelse af den første dom nedsatte Økonomi- og Erhvervsministeriet en tværministeriel arbejdsgruppe bestående af Økonomi- og Erhvervsministeriet, Forbrugerombudsmanden, Justitsministeriet og Kulturministeriet.

Arbejdsgruppen har undersøgt EU-dommenes konsekvenser for dansk ret og er nået frem til, at forbuddene mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer er i strid med direktivet om urimelig handelspraksis. De kan derfor ikke opretholdes.

Arbejdsgruppen er desuden nået frem til, at det er muligt at ændre den generelle bestemmelse i markedsføringslovens § 9 om salgsfremmende foranstaltninger. Gør man det, vil der kunne opstilles nogle rammer for anvendelsen af rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer. Men det har desværre ikke været muligt at finde en måde, hvormed man kan opretholde forbuddene.

Arbejdsgruppens forslag skal drøftes på et møde med Kommissionen i den kommende uge.

Jeg har derudover gjort det, at jeg i maj måned skrev til Kommissionen og gav udtryk for mine betænkeligheder ved dommens konsekvenser.

Det har jeg gjort, fordi Kommissionen skal fremlægge en rapport for Rådet og Europa-Parlamentet om anvendelsen af direktivet senest i juni 2011. Rapporten skal om nødvendigt opfølges af en revision af direktivet.

I forbindelse med en eventuel revision af direktivet er det selvfølgelig vigtigt, at Danmark er i fortsat dialog med Kommissionen.

Som jeg har redegjort for, har regeringen løbende forhandlet med Kommissionen for at bevare forbuddene i markedsføringsloven.

At Danmark så ikke er gået ind i sagerne ved EU-domstolen skyldes formentlig, at det var Danmarks opfattelse, at direktivet ikke regulerede salgsfremmende foranstaltninger – en fortolkning som i øvrigt er sammenfaldende med flere andre EU-landes fortolkning. Hertil kommer, at det formentlig har spillet ind, at den belgiske sag handlede om tilgift, der var og er lovligt i Danmark. Mens årsagen til, at vi ikke gik ind i den tyske sag, formentlig skal findes i, at der på det tidspunkt var udarbejdet et lovudkast, der ville ophæve de to forbud.

Som nævnt har jeg skrevet til Kommissionen og redegjort for den danske holdning, og fremadrettet vil jeg fortsat arbejde for, at vi i Danmark kan bevare en regulering af dette område.

Per Clausen kvitterede for, at økonomi- og erhvervsministeren indrømmede, at det var en fejl, at den danske regering ikke gik ind i sagerne, men ville gerne have en forklaring på, hvorfor man ikke gjorde det. Han mente, der var tale om en yderst kritisabel fejl, som havde fået ganske alvorlige konsekvenser. Han syntes, det var en naiv tilgang til EU-retten, når vi ikke forestillede os, at EU-Domstolen ikke ville beskæftige sig med området, fordi der blev drøftet et

direktiv om salgsfremmede foranstaltninger, som ikke blev til noget. Han mente man burde angribe EU-Domstolens mulighed for at gribe ind i sådanne tilfælde.

Nu skal vi have gennemført en ændring i den danske lovgivning, men Per Clausen var ikke helt sikker på, om den danske regering i virkeligheden går ind for den.

Pia Adelsteen syntes ligesom Per Clausen, at regeringen burde have intervenseret.

Alle synes, rabatkuponer er en dårlig ting, men samtidig har vi en ordning, hvor man, hvis man har et medlemskort, kan få rabat, f.eks. i Kvickly og hos BR-legetøj, og der er en lang række indkøbscentraler, f.eks. Lærernes Indkøbscentral, som også giver rabat, hvilket er lovligt. Hun ville gerne have at vide, hvad forskellen er på disse ordninger og rabatkuponer.

Benny Engelbrecht syntes, vi skulle analysere, hvorfor der er sket fejl, så vi kan lære at undgå dem i fremtiden.

I relation til de konkrete domme spurgte han, om regeringen forud for domsafsigelserne i 2009 og 2010 fra organisationer eller andre have fået opfordringer til at biintervenere i nogen af de pågældende sager.

Han forstod, at vi selvfølgelig arbejder for at tilpasse den nuværende danske lovgivning til de faldne domme, men spurgte, hvornår embedsmændene i Økonomi- og Erhvervsministeriet påbegyndte arbejdet hermed.

Han spurgte, om det ikke er almindelig praksis, at man foretager notater om de overvejelser, man har gjort sig i forbindelse med eventuelle interventioner, eller har der slet ikke været sådanne overvejelser?

Lone Dybkjær spurgte, om det, Pia Adelsteen havde været inde på, ikke var tilgift, som ifølge dansk lov er tilladt.

Med hensyn til forhistorien mente hun, Per Clausen havde fat i noget rigtigt, idet denne sag er "faldet ned i et hul", fordi forordningen om salgsfremmede foranstaltninger ikke kom igennem. I sådanne tilfælde skal vi være oppe på dupperne.

Hun spurgte i anledning af de manglende optegnelser, om økonomi- og erhvervsministeren ikke føler, at der er behov for at stramme op på proceduren. Hun mente generelt, vi er for lidt opmærksomme på, hvad der sker i EU-Domstolen, og at sagen kan give anledning til principielle overvejelser herom.

Med hensyn til, hvad vi aktivt kan gøre med hensyn til fremtiden, sagde Lone Dybkjær, at vi er nødt til at ophæve forbuddene i markedsføringsloven, hvis vi skal overholde EU-retten, hvad hun principielt mente vi skal. Men er der ikke andre mekanismer, vi kan tage fat i? Hun mente ikke, det var særlig klogt af Kommissionen at fremture i denne sag, og syntes, Kommissionen burde overveje at give mulighed for national lovgivning på området.

Økonomi- og erhvervsministeren sagde til Per Clausen og andre ordførere, at hvis han havde siddet som jurist og beskæftiget sig med sagen i det juridiske specialudvalg, ville han have truffet den samme beslutning med hensyn

til, om vi skulle intervenere eller ej. Med den viden, der var på daværende tidspunkt, mente han, det var den rigtige beslutning. Den belgiske sag handler om tilgift, som er lovlig i Danmark. Vi har hele tiden været af den klare opfattelse, at direktivet ikke regulerede salg fremmede foranstaltninger, der skulle have været reguleret af en forordning. I den tyske sag om købsbetingede konkurrencer har det formentlig spillet ind, at der på det tidspunkt lå et lovudkast til ophævelse af de to specialforbud ved gennemførelsen af servicedirektivet i dansk ret.

Økonomi- og erhvervsministeren indrømmede, at set i bagklogskabens klare lys – nu hvor vi kender udfaldet af dommene – havde det været ønskværdigt, om vi havde intervenseret, men han mente nu ikke, det havde haft nogen betydning for EU-Domstolen.

Økonomi- og erhvervsministeren sagde, at når der ikke forelå nogen notater om sagen, skyldes det, at proceduren i forbindelse med det juridiske specialudvalg er, at ressortministerierne har en dialog med Justitsministeriet, og hvis man vurderer, at der er grundlag for at gå ind i sagen, går man ind i den; ellers går man ikke ind i sagen.

Det er rigtigt, som Per Clausen er inde på, at den daværende familie- og forbrugerminister på baggrund af anbefalinger fra Markedsføringsudvalget (nedsat af økonomi- og erhvervsministeren i forbindelse med revision af markedsføringsloven) i oktober 2005 fremsatte forslag om en revision af markedsføringsloven, hvor man foreslog specialforbuddene ophævet, men der blev indgået et politisk forlig, hvorved man besluttede at opretholde de to forbud.

Regeringen har løbende drøftet rabatkuponer med Kommissionen. Det var den juridiske opfattelse, at forbuddet i markedsføringsloven mod rabatkuponer og købsbetingede konkurrencer efter servicedirektivet udgjorde en hindring for den frie udveksling af serviceydelser, men som nævnt fandt man i 2008 en løsning, som blev meldt ud i januar 2009, og i Folketinget var der generel tilslutning hertil.

Sådan som økonomi- og erhvervsministeren så det, er de eksempler på medlemskort og forbrugsforeninger, som Pia Adelsteen nævner, ikke tilgift, men disse ting er heller ikke rabatkuponer.

Økonomi- og erhvervsministeren svarede Benny Engelbrecht, at så vidt han havde fået oplyst, havde der ikke været nogen opfordring til, at man skulle intervenere. Vi blev spurgt af Norge i 2008, om vi vidste noget om den belgiske sag, men der kom ikke i den forbindelse nogen opfordring til at gå ind i sagen.

Som nævnt har regeringen løbende arbejdet for at bevare de to forbud, og vi har været i tæt dialog med Kommissionen herom. Økonomi- og erhvervsministeren mente ikke, Danmark står ringere ved den kommende revision af direktivet om urimelig handelspraksis, idet vi løbende arbejder for at påvirke Kommissionen, som i detaljer kender den danske holdning.

Per Clausen spurgte i anledning af økonomi- og erhvervsministerens udtalelse om, at dommene var en stor overraskelse for regeringen, om de er udtryk

for en ny stil fra EU-Domstolens side, altså om der var tale om et juridisk nybrud. Har EU-Domstolen udvidet sin måde at træffe afgørelser på – udover hvad der var forventeligt?

Lone Dybkjær pegede på, at regeringen oprindeligt havde foreslået de to forbud ophævet, og kunne derfor ikke sige sig fri for at tænkte, at regeringen måske inderst inde ønskede at ophæve forbuddet, og at det var forklaringen på, at man havde handlet, som man havde gjort. Hun mente ikke, vi generelt var aktive nok over for Domstolen.

Med hensyn til fremtiden spurgte hun, om regeringen er enig i, at vi skal kunne opretholde disse forbud.

Benny Engelbrecht efterlyste svar på sit spørgsmål om, hvornår embedsværket gik i gang med en revision af markedsføringsloven som en konsekvens af direktivet, idet han specifikt gerne ville vide, om man var i gang med forarbejdet til lovændringer før den 14. januar 2010.

Ganske vist handler den belgiske sag om tilgift, men det principielt interessante er jo, om man skal kunne opretholde nationale regler, som indeholder forbud mod salg fremmede foranstaltninger.

I forhold til den tyske sag er der måske ikke kommet henvendelse fra andre stater, men har der heller ikke været henvendelser fra organisationer som Forbrugerrådet og Dansk Erhverv, som har foreslået, at man intervererede i den konkrete sag?

Pia Adelsteen mente, EU-Domstolen var gået ud over servicedirektivets rammer og dermed er gået for vidt.

Hun forstod ikke svaret vedrørende medlemskort og forbrugsforeninger, idet hun mente, de også gav rabat.

Økonomi- og erhvervsministeren sagde til Per Clausen, at Domstolens dom indebar et juridisk nybrud, idet Domstolens fortolkning af direktivet ikke svarede til den danske regerings, men der var ikke tale om, at Domstolen traf afgørelser på en ny måde.

I svaret til Lone Dybkjær slog han fast, at regeringen ikke har haft anden intention end at følge det flertal, som er i Folketinget – og som regeringen i øvrigt selv er en del af – som støtter et forbud mod rabatkuponer. Derfor har vi haft en intensiv dialog med Kommissionen, og økonomi- og erhvervsministeren havde skrevet til Kommissionen den 4. maj 2010, at Danmark i forbindelse med en revision vil arbejde for, at det bliver muligt at gennemføre en national regulering af de salg fremmede foranstaltninger.

I øvrigt gjorde økonomi- og erhvervsministeren opmærksom på, at man tillader rabatkuponer i de fleste europæiske lande, og derfor er det langt fra sikkert, at vi får held til at forbyde dem i Danmark, når direktivet skal revideres.

Med hensyn til Lone Dybkjærs spørgsmål om, hvad vi vil gøre på den lange bane, gentog økonomi- og erhvervsministeren det, han havde sagt i indledningen om tidsplanen for revisionen af direktivet, og hvad den danske regering i den forbindelse vil arbejde for.

Økonomi- og erhvervsministeren svarede Benny Engelbrecht, at embedsmændene var gået i gang med arbejdet i juni 2009, hvilket er meddelt Europaudvalget i et notat. Fristen for at gå ind i den tyske sag var oktober 2008.

I anledning af Benny Engelbrechts spørgsmål om henvendelser fra organisationer gentog økonomi- og erhvervsministeren, at ham bekendt var der ikke kommet henvendelser fra interesseorganisationer, men Forbrugerrådet og Dansk Erhverv havde været inddraget i arbejdsgruppens arbejde, og på møderne her var organisationerne kommet med deres forslag. I det omfang det var muligt inden for direktivets rammer, har regeringen taget hensyn til organisationernes ønsker.

I svaret til Pia Adelsteen sagde økonomi- og erhvervsministeren, at der i de nævnte tilfælde var tale om efterfølgende rabat, hvilket ikke er forbudt.

Per Clausen spurgte, hvad nybruddet i EU-Domstolens virke går ud på, idet han mente, at det forhold, at Domstolen ikke anlægger samme fortolkning som den danske regering, ikke kan betegnes som et nybrud. Lægger Domstolen yderligere en alen til de magtbeføjelser, som Domstolen tiltager sig? Han mente, den konkrete sag var en anledning til at rejse en debat om Domstolens magtbeføjelser.

Lone Dybkjær ville gerne have det skriftligt, hvad Domstolens nybrud bestod i.

Hun efterlyste svar på sit generelle spørgsmål om forholdet mellem Domstolen og Danmark, og om vi er aktive nok.

Hun spurgte, om det overhovedet betyder noget for det kommende arbejde, om vi intervenserer eller ej.

Benny Engelbrecht konstaterede, at arbejdet med at revidere den danske lovgivning var sat i gang inden domsafsigelsen i den tyske sag den 14. januar 2010.

I anledning af økonomi- og erhvervsministerens svar angående organisationerne spurgte han, om det er almindelig praksis, at man kun registrerer de opfordringer, der kommer fra organisationerne, hvis de fremkommer på papir.

Han pegede på, at der er en lang række lande, som har mange forskellige ønsker med hensyn til en revision af direktivet, og som har intervenseret i den tyske sag. Det er ikke sikkert, at der er mange lande, der vil støtte det danske ønske om et forbud mod rabatkuponer, men er det ikke naturligt at danne alliancer med andre lande, f.eks. Frankrig, som ønsker større mulighed for national regulering?

Pia Adelsteen forstod stadig ikke forskellen på de eksempler på rabat, hun nævnte, og så rabatkuponer.

Økonomi- og erhvervsministeren gentog i svaret til Per Clausen, at Domstolen ikke havde tiltaget sig mere magt, men den havde altså en anden fortolkning end den danske regering.

Han svarede Lone Dybkjær, at regeringen med hensyn til den kommende revision af direktivet står på den samme linje som før, og vi prøver løbende at påvirke Kommissionen og de andre medlemslande.

Han svarede Benny Engelbrecht, at vi har tæt kontakt til de andre lande, herunder Frankrig. I Frankrig er rabatkuponer tilladt, men købsbetingede konkurrencer er forbudt. Frankrig overvejer at rette henvendelse til Kommissionen, fordi de ønsker, at der skal være mulighed for, at medlemslandene bevarer en eller anden form for regulering. Det er det samme, økonomi- og erhvervsministeren har skrevet til Kommissionen den 4. maj.

Vurderingen fra det juridiske specialudvalg, som ikke har været forelagt på politisk niveau, var altså, at man ikke mente, vi skulle intervenere.

Økonomi- og erhvervsministeren indrømmede i svaret til Pia Adelsteen, at sondringerne med hensyn til rabat var lidt forvirrende, men det afgørende er, om man opnår rabatten forud for købet eller efterfølgende. Organiseret rabat er tilladt, og konkurrencer er tilladt, blot de ikke er købsbetingede.

NOT Økonomi- og erhvervsministeren tilbød at svare skriftligt på eventuelle opfølgende spørgsmål.

Mødet slut kl. 11.10.

Ref.: BE/sra